

Amerikai magyarság

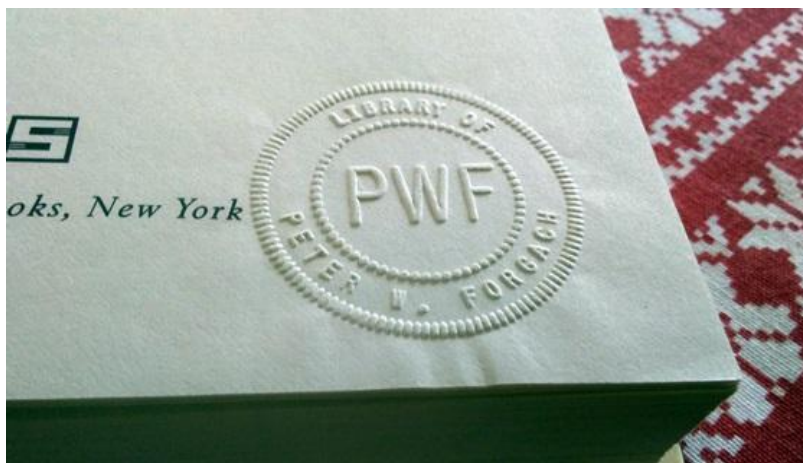
Vállalkozz, magyar! – Forgách Péter ösztöndíj-alapító a Mandinernek
külföld, USA, oktatás, 1956, interjú, iskola, bevándorlás, történelem, vállalkozás, magyarság,
multikulti, kivándorlás, diaszpóra, Forgách Péter, Szilícium-völgy, start-up, Donald Trump,
CTP.

Írta: [Szilvay Gergely](#)

Az emigráns élet egyértelműen nem könnyű, kőkeményen kell dolgozni és be kell illeszkedni – mondja Forgách Péter retinasebész, a CTP-ösztöndíj megalapítója buffalói otthonában. A magyar diákok amerikai képzését segítő magyar orvos családja 1956-ban vándorolt ki. Interjúnkban szóba kerül a forradalom, a bevándorlás, az oktatásügy, a Szilícium-völgy és az, miként lehetne rávenni a magyarokat, hogy vállalkozóbb szelleműek legyenek. Interjúnk.

Forgách Péter háza a New York állambeli Buffalóban nem pusztán egy család lakhelye, hanem egy ösztöndíjprogram, a [CTP](#) központja is. A hatalmas házban tekintélyes könyvtár található, többek között a Nyugat bekötött évfolyamaival és egyes népi írók első kiadású köteteivel. A hatalmas ebédlőben beszélgetünk. A hűtőmágnesek közt feltűnik egy Reagant ábrázoló darab. Többször elsomfordál mellettünk Szókratész, az utcán talált, megmentett macska és fajtársai.

Az asztalnál olvasgat interjúalanyunk édesapja is, aki 1944-ben a pápai nunciatúrával együttműködve háromezer zsidó megmentésében segédkezett: többnyire ő tárgyalta a nyilasokkal, hogy elengedjék a zsidókat, ezért pedig, hogy tekintélyesebben mutakozzon, Rolls Royce-szal érkezett a tárgyalásokra. A Vatikán többek között a keresztleveleket is biztosította. Mindezek ellenére 17 napig gyalogoltatták őt az oroszok Szekszárd felé: a családi magyarázat szerint rossz időben volt rossz helyen. 1948-ban államellenes összeesküvés vádjával lecsukták, kilenc évet kapott, de 1954-ben, Nagy Imre alatt, augusztus elsején szabadult; öt év múlva ugyanezen a napon lépett be családjával az Amerikai Egyesült Államokba. Az asztalnál a fiával beszélgetünk.

Hogyan került a családja Amerikába?

Jó tanuló voltam, éppen ötödikes a forradalom idején. November vége fele volt egy vizsgánk matekból, a törtékből. Színötös voltam mindentől, beleértve a matekot is, de ezen a vizsgán kettést kaptam. Elöntött a halálfélelem, hogy ezt haza kell vinni és alá kell írni. Hazamegyek, és anyám azt mondja, hogy kisfiam, üljünk le és beszéljünk. Először azt hittem, valahonnan előre megtudta, hogy milyen jegyet kaptam. Sápadtan, izzadtan vártam, mi lesz. És anyám azzal kezdte, hogy visszajöttek az oroszok.

Fellélegzett?

Fel, hogy nem az iskoláról van szó. Anyám sorolta, hogy ki mindenkit vittek el, s mondta, hogy nagy jövő itt nem lesz. Rossz kádergyerek vagyok, mondta, ezért arra gondoltak, hogy jó volna nyugatra menekülni. De hozzátette, hogy nehéz helyzetben leszek, mert nem tudok nyelveket, új iskola, új baráti kör, itt kell hagyni mindent, mit szólok ehhez. Hát én egyértelműen azt mondtam, hogy menjünk ki. A vizsgát nem írtam alá, de az alsónadrágomba tettem, amikor szöktünk. Olaszországban, hónapokkal később titokban összetéptem a vécében és lehúztam. Már három éve Kanadában voltunk, amikor elmondtam anyámnak, hogy van egy gyónási titkom.

Jókor jöttek az oroszok...

Így van, jókor jöttek az oroszok, mert én rosszul teljesítettem ezen a vizsgán, és ezért voltam olyan lelkes, hogy jöjjünk ki. Először Auszriába kerültünk pár napot, aztán Róma mellé kerültünk egy táborba, onnan pedig egy félév után mentünk Torontóba. Ott éltünk négy évet.

A forradalom alatt mit csináltak?

Gyöngyösiek vagyunk, ott volt egy laktanya, és volt egy felvonulás. A laktanyaparancsnok kijelentette, hogy a gyöngyösi honvédség átáll a forradalom oldalára. Kihoztak egy tankot, azzal lehúzták az orosz obeliszket. Volt egy tanárom, földrajz-testnevelés szakos. Gyöngyösön volt két csapat, a Kinizsi és a Bányász. A Bányászban focizott, a forradalom alatt pedig nemzetőr lett. Sok kommunista bőrét mentette meg: lehet, hogy ha ő nem csitít, lett volna lincselés. Hálából a

forradalom után börtönbe tették, verték is. De amikor a Bányásznak meccse volt, kihozták a börtönből Attilát, végigfocizta a meccset, aztán visszavitték. Ez olyan, min A tanúban.

Önök mikor látták először A tanút?

Amerikában, dvd-n, néhány éve.

Hol járt iskolába?

Torontóban. Az ötödikből a forradalom miatt kimaradtam teljesen. 1957. május közepén érkezünk meg, elkezdtem a hatodikat, és borzasztó nehéz év volt, kukkot sem tudtam angolul és három iskolába jártam egy év alatt. Két év kimaradt. Hetedikben az osztály harmadik legjobb tanulója voltam, és amit matekból negyedikben tanultam otthon, azt ott hetedikben tanították. Ez mond valamit a magyar oktatási rendszerről, amit persze sokan szídnak.

Ma is ilyen jónak tűnik a magyar oktatási rendszer innen?

Akiket én ismerek, akikkel én találkozom, magyarokkal, akik kijönnek Buffalóba, ők felkészültek, ismerik a klasszikus civilizációt, tájékozottak a világ dolgaiban.

Az a szokásos kritika, hogy túlságosan poroszos és túlságosan a lexikális tudásra koncentrál a magyar oktatás, holott a képességfejlesztésre kellene koncentrálni, mint a skandinávok.

A kettő nem zárja ki egymást, a lexikális tudást is nagyon fontosnak tartom. Ami szerintem hiányzik Magyarországon, az az, hogy nem tömik tele önbizalommal a gyerek lelkét. Itt, Amerikában ha kicsit teljesít valaki, már agyondicsérik. A magyar diákoknak egy önbizalomgerjesztésen kellene átmenniük, you can do it, csak próbáld meg, biztosan fog sikerülni! Másrészt elő kellene segíteni, hogy merjenek kockázatot vállalni, vállalkozni. Van egy programunk, az Ifjúsági Üzleti Program, és csodálatosképp a legnagyobb ellenfél, akivel harcot kell vívnunk, az a szülő. A szülők azt mondják ugyanis, hogy ne vállaljanak kockázatot a gyerekek, menjenek csak a tutibiztosra, más úgyse fog sikerülni. Van egy mondás: ha a hajóskapitány minden bajtól meg akarja óvni a hajóját, akkor örökre a kikötőben marad.

Ön hogyan vállalt kockázatot Amerikában?

Amikor a haditengerésztől eljöttem – San Franciscóban voltam sebész a flottánál –, addigra annyi pénzt félretettem, hogy idejöttem Buffalóba. Itt kinyitottam egy irodát szőlóban, végigmentem és bemutatkoztam az összes szemorvosnak, hiszen retinasebészként abból élek, hogy más szemészek nehéz eseteit kezelem. S még elmentem a bankhoz, hogy biztosítéknak legyen egy ötvenezer dolláros hitelem. A kis klinika nagyon jól beindult, büszke vagyok rá, hogy a banktól egy centet sem kellett felvennem.

Álljunk csak meg! Hogyan vezetett az út Torontóból San Franciscóba, majd onnan vissza Buffalóba, Toronto alá?

Amikor Torontóban laktunk, szüleim keményen dolgoztak, nem nagy fizetésért, de félretettek pénzt, és rögtön betettek a legjobb magániskolába, a De La Salle-ba. Aztán leköltöztünk egy kis faluba, Fort Erie-be, Buffalóval szemben, ott borzasztó iskola volt, anyám fel volt háborodva, „*mi lesz, fiam, kijöttünk, hogy semmi se legyél*”. Akkor megtudtuk, hogy Buffalóban a piaristák alapítottak egy nagyon jó iskolát, a Calasactius Preparatory Schoolt, én átjöttem ide tanulni. Később a szüleim is átjöttek, miután anyám rákkutatóként kapott egy meghívást az itteni egyetemről és ezért megkapta a bevándorlási jogot is. Aztán a Notre Dame Egyetemre kerültem, Chicago mellé, három évre, utána bekerültem az orvosira Georgiába, majd a clevelandi klinikára kerültem szakmai gyakorlatra, onnan visszakerültem Buffalóba szemsebésznek, majd Houstonban a Baylor Egyetemen retinasebészettel tanultam másfél évet. Ezután kerültem San Franciscóba a haditengerészethez, ahol felállítottam egy retinaosztályt, fiatal orvosokat képeztünk, részt vettem a kutatásban is, és a távol-keleti flotta betegeit kezeltük. Itt ismertem meg a vállalkozások világát: lejártam a Szilícium-völgybe, az életre való nyomot hagyott bennem. Amikor elkezdtek a CTP-t, már akkor volt egy álmom, hogy egy ifjúsági üzleti képzést csináljunk Budapesten, aminek az alapító gondolata a Szilícium-völgyben született meg.

Ez még a Szilícium-völgy áttörése előtt volt, még nem történt meg a computer-boom. Mit látott a Szilícium-völgyben?

Ez pszichés dolog volt: lementél oda, kiszálltál a kocsiból és érezted az energiát, amit ott van. Nem tudom elmagyarázni jobban. Ekkor már ott voltak Bill Gates-ék és Steve Jobs-ék. Beszéltem emberekkel, bementél egy vendéglőbe vagy a Stanford Egyetemre, és lehetett érezni, hogy valami vibrál a levegőben. Ezek a fiúk-lányok matracon aludtak, mekis kaját ettek heteken keresztül, 18 órákat dolgoztak és mertek kockáztatni. Csodálatos volt ezt látni. Ez mindig a

szemem előtt lebegett, és úgy gondoltam, Magyarországon is meg lehet csinálni, csak kell eltökéltség, hogy akarunk start upokat, merünk nagyot álmodni. Ezért volt nekem nagyon furcsa és bántó, amikor Kovács László azt mondta, hogy merjünk kicsik lenni. Hát ennél otrombább dolgot mondani fiataloknak ahelyett, hogy „the sky is the limit”, a határ a csillagos ég! Hallgattam Trump beszédét, korábban meg Reaganét, és látom, hogy a konzervatív beállítottságúak szeretnek nagyot álmodni, a többiek csak másnak a pénzét szeretik osztani.

Mikor mentek haza először?

Amikor tengerésztiszt voltam, 1977-78-ban: gondoltam, ha így kapok vízumot, nem fognak bántani; vagy ha igen, akkor nagyobb az esély, hogy az amerikai kormány kiáll mellettem. Nosztalgias út volt, megütött az az illat, a kisebb pesti utcák sajátos illata, amit már nem lehet érezni, de nem tudom elmondani, milyen volt. Aztán egy-két évente hazamentünk.

Gondolták volna, hogy összeomlik a kommunizmus?

Hát, az meglepetés volt mindenkinek. Ha a világ összes titkosszolgálatait meglepte, akkor engem is meglepett.

Nem gondoltak arra, hogy hazatelepednek?

Nem. Szeretem a magyarságomat, szeretek magyar életet élni, itt nőttünk fel a cserkészeten belül, az egyházakon belül, s ez belénk volt nevelve. Ugyanúgy amerikai, mint magyar részről fontos nekem a szolgálat. Az önkéntesség, a szolgálat gyönyörű amerikai dolog.

Így indult a CTP, a Calasactius Training Program is?

Úgy hozta a sors, hogy 1992-93 tájékán megkeresett egy fiatal cserkész, Edöcsény András Magyarországról, a Szent Ignác Jezsuita Szakkollégiumból. Arra kért, hogy Buffalo környékén rendezek neki egy előadóestet, ahol pénzt tud kérni a kollégium számára. És jött az ötlet, hogy ne adománygyűjtő vacsorát rendezzünk, amin bejön pár száz dollár, aztán gyorsan el is veszik, hanem érdemesebb lenne elmenni az egyetemekhez, és ösztöndíjat szerezni. Úgyhogy elmentünk a Niagara Egyetemre, amit a vincések tartanak fenn, és a jezsuita egyetemre, a Canisiusra.

Mi lett az eredmény?

Huszonnégy órán belül kaptunk négy ösztöndíjat, évi hatvanezer dollár értékben. Elengedték a tandíjat és a Niagara adott szállást-ellátást is. Tíz percembe került a jezsuitákat meggyőzni és másik tíz percembe a vincéseket. Életem egyik legnagyobb üzleti sikere volt. Az ügyintézés ránk maradt. De senki nem gondolta volna, hogy ez hosszú távon működni fog, gondoltuk, kijön egy-két diák, aztán elhal. Én azt ajánlottam, ne fél éves tanfolyamra jöjjenek csak, hanem szerezzenek diplomát. Erre a mesterképzés tűnt a legalkalmasabbnak, mivel így huszonéveseket tudtunk kihozni, akik már letettek valamit az asztalra, nem kell úgy vigyázni rájuk, mint egy 17 évesre. Két évig itt vannak, megismerik jól Amerikát, de a Magyarország iránti kötődésük sem vesz el,

és hazamennek a végén. Ez be is jött. Pár év után az a rendszer állt fel, hogy egykori CTP-sek egy csoportja az, aki kiválasztja az új ösztöndíjasokat a pályázók közül. Van is a CTP-nek egy öregdiák-csoportja. Sok baráti kör, valamint kiváló házasságok is születtek az előző évtizedekben a CTP-ből. Az a mottó, hogy „gazdagodj meg, légy sikeres, élj takarékosan és adjál vissza”.

Magyarországon nem ez a bevett gondolkodás: valamiért még mindig gyanakodva tekintünk az anyagi sikert elérőkre.

Otthon még az a mentalitás él, hogy ha sikeres vagy, ne is mutasd és szégyellj is. Szerintem a sikeres ember megdolgozott a sikeréért; akkor kell szégyellnie, ha tisztességtelenül érte el a sikert. És szégyellje akkor, ha nem ad vissza. Megértem, hogy miért gondolkodunk otthon úgy, ahogy, de idővel túl kellene lépni ezen. Ezen álláspont alapján meg a Szilícium-völgyben szerzett élményeimből táplálkozva kezdtük el csinálni az Ifjúsági Üzleti Programot, hogy fiatal, 16-17 éves fiúkat-lányokat nyaranta egy hetes táborban tanítsunk a vállalkozás alapjaira Magyarországon, Erdélyben és a Felvidéken is. Közülük többen lettek később CTP-sek, de a legnagyobb közelmúltbeli sikerünk az volt, hogy pár diákot megpályáztattunk a bostoni MIT (Massachusetts Institute of Technology, a világ elsőszámú műszaki egyetem) ifjúsági programjára. Erre az egy hónapos nyári egyetemre ezer gimnazista jelentkezik a világ minden részéről, de csak nyolcvanat vesznek fel. Nos, a mi diákjaink közül hárman is bejutottak. Azt is sikerült elintéznem, hogy a philadelphiai Vanguard, egy nagy befektetési vállalat elviszi őket egy bemutató túrára.

Mennyi diák volt eddig kint CTP-vel?

Körülbelül kétszáz.

Hogyan boldogulnak a diákok? Hiszen az ösztöndíj tandíjmentességet jelent, tehát dolgozni kell mellette a betevő falatért.

Igen, s ettől sokan megijednek, pedig nem kéne, eddig mindig sikerült. Amerika nem olyan jóléti állam, mint a nyugat-európaiak, ahol mindent alád tesznek: itt fel kell találni magadat, kicsit vállalkozó szelleműnek kell lenni. Ez nagyon jó lecke, és nincs ettől jobb önbizalom-gerjesztő. Mindig jó, ha valami nincs száz százaléig fedezve: a másik is szenvedjen, izzadjon. Én nagyon becsülöm a diákjaimat, néha kicsit sajnálom őket, mert tényleg vannak nehéz helyzetek.

Az amerikai oktatásról kétoldalú képünk van: a Harvard és a Yale a világ legjobb egyetemei között vannak, a középiskolák és az átlag főiskolák viszont a „buta amerikaiakat” képezik, nem sok sikerrel. Ez igaz vagy hamis kép?

Sok igazság van benne. A nagyvárosi, belvárosi állami iskolák katasztrofálisak, pedig ők szolgálják ki a szegényebb kisebbségeket, akik ott élnek. Az új elnök, Donald Trump szeretne ezen változtatni, de nagy ellenszélben van. Az elképzelés az, hogy elsősorban a szülők a

felelősek a gyermekek oktatásáért, így a szülő határozza meg, melyik iskolába menjen az adója, és hova küldi a gyereket.

Micsoda pontosan a „charter school”, ami körül folyik a vita?

Szülők által vezetett, félig magán iskola, ahol nincs tanári szakszervezet. A szakszervezet kétélű dolog: jogosan jöttek létre, de ma Amerikában a tanári szakszervezetek túllicitálták magukat, és elfelejtették, hogy az iskolarendszer legfontosabb dolga, hogy a gyerekeket képezze. Itt, Buffalóban egy diákért évi 23 ezer dollárt kap egy állami iskola, és mégsem tud írni-olvasni a gyerekek fele. Valami tehát nem stimmel. És ha őket kiveszed onnan és beteszed charter iskolába, akkor nagyon szépen előre fognak haladni. A charter iskolákat a szülők fenntartó testülete működteti, de nincs tandíj, hanem a gyermek után kapott fejpénz ide megy, abból tartják fenn. Na most, a Demokrata Párt szorosan együttműködik a tanári szakszervezetekkel, amelyektől pénzt is kap. Ezért a charter schoolok politikai kérdéssé váltak.

Az általános interpretáció az, hogy a gazdagok magániskolába járatják a gyerekeiket, mint például a charterbe, a szegényeknek meg marad a színvonalatlan állami iskola. Nem így van?

Az igazság az, hogy a Washington DC-ben lakó sok baloldali demokrata politikus mind az állami iskolákat támogatja és a szabad iskolaválasztás ellen van, de eközben a saját gyerekeit a legjobb privátiskolába járatja. Fontos viszont, hogy a charter viszont nem egyenlő a drága magániskolákkal.

És mit kellene kezdeni az állami iskolákkal?

Vannak jó állami iskolák, bár inkább a külvárosokban. Rossz iskolák mindig is lesznek, csak szeretnénk minimalizálni a számukat. De ha végre lesz egy kis versengés, akkor talán a legrosszabb iskolák is próbálnak majd javítani a színvonalon. Nem csak az iskolákkal van a baj: a belvárosi részen rengeteg diszfunkcionális család van. Sajnos sok politikusnak nem érdeke a helyzet megoldása, csak programokat csinálnak, amelyek semmire se jók, de a szavazóbázisuk fennmarad.

Rátérve az amerikai magyarságra és a kivándorlás kérdésére: kinek ajánlja, hogy kijöjjön, és ki maradjon inkább otthon?

Az emigránsélet egyértelműen nem könnyű, sőt nagyon nehéz. Nekem könnyebb volt gyerekként, de a szüleimnek nagyon nehéz volt, jó pár év kellett, mire beilleszkedtek, sosem fogadták be őket igazán, a társaságuk mindig magyar volt. Ők boldogak voltak ebben, de kőkeményen kell dolgozni, hogy valaki megalapozza itt az életét.

Mintha az amerikai magyaroknak, legalábbis az előző 10-15 évben érkezetteknek kettős lelkiállapota lenne. Szeretnek itt lenni, de azért haza is mennének; állandóan tervezgetik a hazaköltözést, de végül nem kelnek útra. Nem örli fel ez az embert?

Elmondom, hogy néz ki ez a saját családomban. A feleségem japán-amerikai, aki megtanult magyarul, és részt vesz a magyar cserkészletben, amiben kiképzőtiszt lett. A gyermekeink tudnak angolul és magyarul is, Nándi fiunk tud kínaiul, a lányok hárman együtt tudnak franciául, németül, spanyolul, olaszul, oroszul is. Az egész család gyakran jár Magyarországra, sőt ketten Budapestre költöztek. De biztos, hogy könnyebb Amerika biztonságával Budapesten élni, mint fordítva. Ők azt szokták mondani, hogy maximális biztonságérzetet nyújt nekik Amerika, viszont jobban és boldogabban élnek a magyar fővárosban, mint élnének Buffalóban. És nekünk is van lakásunk Pesten. Ez egyfajta megoldás a kettősségre.

Magyarán multikulturális családja van?

Vigyázzunk ezzel, mert a multikulturális kifejezésnek eléggé pejoratív hangulata van. Én inkább azt mondanám, hogy az ideálunk a Márai Sándor által megálmodott polgár, aki ismeri a kultúrákat, de megvan a saját belső világa. Persze ez talán sosem létezett, de gyönyörű ideál, inkább ehhez szeretnénk hasonlítani, nem pedig a multikultihoz.

Ennek tükrében hogyan vélekedik a bevándorlás kérdésköréről?

Megtartottam a magyarságomat, de be tudtam illeszkedni Amerikában. Amerikában sokfelé két nyelven kell kiírni a dolgokat: angolul és spanyolul. Szerintem ha egy másik országban élek, akkor meg kell tanulnom annak a nyelvét. Amerikának szüksége van a bevándorlókra, de az is biztos, hogy nem lehet akárkit beengedni. 1988-ban Ronald Reagan kidolgozott egy nagyon jó programot: amnesztiát kaptak az itt lévő illegális bevándorlók, de ugyanakkor a megállapodás az volt a baloldallal, hogy a további illegális bevándorlással szemben keményen fellépnek. Reagan állta a szavát, de a baloldal nem. Ezért most senki nem hisz a baloldal bevándorlás-politikájának. Nyilvánvaló, hogy ők szívesen öntenék a pénzt a bevándorlókba, amivel szavazóbázist vásárolnak. Trump most kökeményen megszorította a bevándorlást, de ő egy üzletember, aki mindig magasabb árat ajánl, amiből tud engedni. Szerintem most is ezt csinálja, így van miből engednie. Gondolom, az lesz a célja, hogy minőségi bevándorlókat hozzon be.

Amerika olvasztótégely, vagy mindenki úgy élhet itt, ahogy akar?

Az olvasztótégely mindig megvolt, hiszen a harmadik generációra általában mindenki beolvad, még ha számon is tartja a gyökereit. De van két csoport, akik ennek ellenálltak: az amishok és az ortodox zsidók. Talán még a kínaiak és az indiaiak is meg tudják valahogy tartani a kultúrájukat. Ami változik manapság, hogy sok ország erősíti a kapcsolatot a saját diaszpórájával, és lehetőséget adnak a másod-harmadgenerációs amerikai bevándorlóknak, hogy visszamenjenek hosszabb-rövidebb tanulmányútra szüleik, nagyszüleik hazájába. S ha visszajönnek Amerikába, erősíthetik az olasz, spanyol, lengyel, magyar közösséget. Ez az utóbbi tizenöt évben lett trendi, tudtommal a magyar állam is csinál ilyet, ez a Balassi-program.

Korábban említette, hogy a magyarok tehetségesek, csak nem tudják eladni az ötleteiket, termékeiket Amerikában. Ezen hogyan lehetne változtatni?

A magunk részéről a gimnazistáknak szóló [Ifjúsági Üzleti Programra](#) alapozva szeretnénk csinálni egy emelt szintű képzést fiatal egyetemistáknak, ami valószínűleg olyan műszaki területen tanuló diákokat érdekelne majd, akiknek van valamilyen találmányuk és azt szeretnék behozni az amerikai piacra. Ez egyhetes tábor lenne, ahol annak a metodikáját tanítanánk meg, hogy miként kell behozni valamit. Arra is felkészítenénk a résztvevőket, hogy miként kell előadást tartani lehetséges befektetőknek, és hogyan kell pályázni alapítványoknál; vagy miként kell megjelenni egy interjún. Ezt Budapesten tartanánk, de nem csak magyar diákoknak, hanem mindenkinek Közép-Európából; és meghívnanánk az inkubátorházak képviselőit is. Szeretnénk elintézni azt is, hogy a legjobbakat ki tudjuk hozni Amerikába, mentorok mellé. Sosem késő beszállni a versenybe, csak önbizalom kell hozzá, és az nekem megvan.